

Η ιστορία των ατομικών σωσιβίων

Η έννοια του σωσιβίου χρονοηγοείται από την αρχαιότητα. **Ο Μέγας Αλέξανδρος** χρησιμοποίησε φουσκωμένα ασκιά ζώων για να περάσει τα στρατεύματά του από τον Δούναβη. Ωστόσο από τα μέσα του 19ου αιώνα ξεκίνησαν τα πειράματα με διάφορα υλικά και σχέδια μέχρι να καταλήξουμε στα τωρινά σωσίβια που μπορούν να κρατήσουν τον ναυαγό στην επιφάνεια ακόμα και αναισθητό. **Γράφει ο Α. Ι. Τζαμτζής**

Οι φυσιολόγοι μας λένε πως τα μόνα έμψυχα που δεν μπορούν να επιπλεύσουν στο νερό είναι δύο: ο άνθρωπος και ο πίθηκος. Και αυτό χωρίς καμία αναφορά στον Δαρβίνο, αλλά απλά και μόνο γιατί και οι δύο περπατούν όρθιοι και προσπαθούν να κρατηθούν όρθιοι και στο νερό παρουσιάζοντας έτσι μικρή επιφάνεια. Ενώ αν ο άνθρωπος μπορεί να παραμείνει οριζόντιος στο νερό, δεν πρόκειται να βυθιστεί, και για να το πετύχει αυτό απαιτείται κάποια εξάσκηση. Δεν είναι μακριά η εποχή που ο ναυαγός η μοναδική ελπίδα που είχε να σωθεί ήταν να γα-

ντζωθεί σε κάποιο ξύλο που επέπλεε και να περιμένει τη σωτηρία του. Ο Οδυσσεύς ήταν πιο τυχερός. Όταν αντιμετώπισε με την οργή του Ποσειδώνα προσπαθούσε να σωθεί κολυμπώντας, τον λυπήθηκε η όμορφη Λευκοθέα και του έδωσε τον κρηδεμό της (κεφαλομάντιλο) λέγοντάς του να το βάλει κάτω από το στήθος του και δεν θα υπάρξει κίνδυνος να πάθει κανένα κακό, μονάχα θα έπρεπε να το ρίξει ξανά στη θάλασσα μόλις θα πατούσε στη γη. (Οδύσσεια Ε 333-353.)

Δεν είναι περισσότερα από εκατόν πενήντα χρόνια πριν που οι τεχνολόγοι άρχισαν να εφαρμόζουν μια αρχή και ένα υλικό που ήταν ήδη γνωστά από την εποχή

του βασιλιά των Ασσυρίων Ασσυριανιμάλ κάποια εποχή γύρω στο 860 π.Χ. Πρόκειται για φουσκωμένα ασκιά ζώων κυρίως προβάτων, γιδιών, βοοειδών και σπάνια άλλων ζώων. Σε ένα ανάγλυφο της Νιμρούδ παριστάνονται Ασσύριοι να διαφεύγουν από εχθρικούς προφανώς τοξότες κρατώντας φουσκωμένα ασκιά. Η χρήση των φουσκωμένων ασκιών για το σκοπό αυτόν είχε ευρύτατη διάδοση σε όλο σχεδόν τον αρχαίο κόσμο. Τη συναντούμε στην Αρμενία, την Παλαιστίνη, την Αβησσυνία, την Αραβία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, τη Βόρεια Ινδία, το Τουρκεστάν, τη Δυτική Κίνα και τη Μογγολία, το Θιβέτ και το Μαρόκο.

Παρ' όλο που σήμερα η χρήση της πρωτόγονης αυτής συσκευής περιορίζεται σε κάποιες μικρές περιοχές, φαίνεται να είχε ευρύτερη χρήση στα αρχαία χρόνια. Μια από τις πιο παλιές αναφορές είναι εκείνη του Ξενοφώντα, ο οποίος γράφει στην Κύρου Ανάβαση (1, 5, 10) πως τα ελληνικά στρατεύματα έφτασαν σε ένα σημείο στον Ευφράτη απέναντι από τη μεγάλη και πλούσια πόλη Χαρμάνδη και... αγοράζαν τρόφιμα περνώντας τον ποταμό με σχεδίες που τις κατασκεύαζαν ως εξής: Τα δέρματα που τα χρησιμοποιούσαν ως αντίσκηνα, τα γέμιζαν με χόρτο ελαφρό και κατόπιν συνένωναν τις άκρες τους και τις έσφιγγαν, έτσι ώστε να μην έρχεται σε ▶